

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 026462 25 Кж 3
Бањалука, 12.6.2025. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у Посебном вијећу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављеном од судија, Обрена Бужанина предсједника вијећа, Душка Бојовића и Весне Антонић чланова вијећа, уз учешће записничара Андрее Гранолић, у кривичном предмету против оптуженог Н. Б. због кривичног дјела – Примање мита из члана 319. став 1. Кривичног законика Републике Српске, као и истог оптуженог и оптуженог М. Р. због кривичног дјела – Примање мита из члана 319. став 1. Кривичног законика Републике Српске у саизвршилаштву у вези са чланом 37. истог законика, одлучујући о жалби браниоца оптуженог Н. Б., адвоката Ј. Ј. из Заједничке адвокатске канцеларије са адвокатом Ј. И. из Б., а и жалби бранилаца оптуженог М. Р., адвоката мр М. Д. и М. Д. П. из Б., изјављеним на пресуду Окружног суда у Бањалуци - Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 026462 24 К 2 - п од 17.12.2024. године, у сједници вијећа, којој су присуствовали оптужени Н. Б. и његов бранилац адвокат Ј. Ј., те оптужени М. Р. и његов бранилац адвокат мр М. Д., одржаној дана 12.6.2025. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба бранилаца оптуженог М. Р., а дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог Н. Б. се преиначава пресуда Окружног суда у Бањалуци - Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 026462 24 К 2 - п од 17.12.2024. године у одлуци о казни за кривично дјело из тачке 2) изреке те пресуде, на начин да се том оптуженом за то кривично дјело утврђује казна затвора у трајању од једне године као главна казна, с тим да се утврђена казна за кривично дјело из тачке 1) изреке те пресуде прихвата, па тако да се тај оптужени осуђује на јединствену казну затвора у трајању од три године као главну казну, док у осталом дијелу та пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањалуци - Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 026462 24 К 2 - п од 17.12.2024. године оптужени Н. Б. је за кривично дјело из тачке 1) изреке - Примања мита из члана 319. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске" број 64/17, 15/21, 89/21 и 73/23 у даљем тексту:

КЗ РС) оглашен кривим, а такође, заједно са оптуженим М. Р., оглашен кривим за кривично дјело из тачке 2) изреке - Примања мита из члана 319. став 1. КЗ РС у саизвршилаштву у вези са чланом 37. истог законика, за која дјела му је утврђена, казна затвора у трајању од двије године и шест мјесеци као главна казна за кривично дјело из тачке 1) изреке, а за кривично дјело из тачке 2) изреке казна затвора у трајању од двије године, па тако да је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест мјесеци као главну казну, у коју се урачунава вријеме проведено у притвору почев од 6.5.2020. до 6.8.2020. године, а и на новчану казну у износу од 6.000 КМ као споредну казну, коју је дужан платити у року од три мјесеца од дана правоснажности пресуде, с тим да уколико је у том року не плати, суд ће наредити њено принудно извршење у поступку који је прописан законом, а уколико не буде наплаћена путем принудног извршења у року од једне године, суд ће донијети одлуку о замјени новчане казне казном затвора, на начин да се за сваких започетих 100 КМ новчане казне замијени једним даном казне затвора.

Истом пресудом је оптужени М. Р., у погледу кривичног дјела из тачке 2) изреке - Примања мита из члана 319. став 1. КЗ РС у саизвршилаштву у вези са чланом 37. истог законика, оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од једне године као главну казну и новчану казну у износу од 3.000 КМ као споредну казну, коју новчану казну је дужан платити у року од три мјесеца од дана правоснажности пресуде, а уколико то не учини, поступиће се на исти начин као у погледу наведене новчане казне изречене оптуженом Н. Б.

Обојици оптужених је том пресудом изречена и мјера безбједности - Забрана вршења позива, дјелатности или дужности обављања послова инспектора П. У. Р. С., у трајању од три године од дана правоснажности пресуде, при чему се вријеме проведено у затвору односно у здравственој установи за чување и лијечење не урачунава у вријеме трајања те мјере. Од оба оптужена је одузета имовинска корист прибављена извршењем кривичних дјела, и то од оптуженог Н. Б. у износу од 5.000 КМ везано за кривично дјело из тачке 1) изреке пресуде, који износ (по основу дате поткупнине информатору) се има вратити Републичком јавном тужилаштву – Посебном одјељењу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, а такође је одузета и имовинска корист у износу од 100 КМ везано за кривично дјело из тачке 2) изреке пресуде, док је од оптуженог М. Р. везано за исто кривично дјело из тачке 2) изреке пресуде одузета имовинска корист у износу од 100 КМ, које износе су дужни уплатити на рачун Буџета Републике Српске, у року од петнаест дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења. Оба оптужена су на основу одредбе члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21, у даљем тексту: ЗКП РС) у вези са чланом 96. став 2. тачка е) истог закона, обавезани да плате трошкове кривичног поступка на име судског паушала, и то оптужени Н. Б. износ од 300 КМ а оптужени М. Р. износ од 200 КМ, у року од петнаест дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Против те пресуде, жалбу је благовремено изјавила бранилац оптуженог Н. Б., адвокат Ј. Ј. из Б., а такође су жалбу изјавили браниоци оптуженог М. Р., адвокати мр М. Д. и М. Д. П. из Б.

Бранилац оптуженог Н. Б. је жалбу изјавила због битне повреде одредаба Закона о кривичном поступку, повреде Кривичног законика, погрешно или непотпуно утврђеног

чињеничног стања, а и одлуке о казни, мјери безбједности и трошковима кривичног поступка, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако да се тај оптужени ослободи од оптужбе или да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Браниоци оптуженог М. Р. су жалбу изјавили због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, као и члана 311. став 2. у вези са чланом 295. став 1. и чланом 331. став 4. истог закона, те повреде Кривичног законика, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања а и одлуке о казни, мјери безбједности и одузимању имовинске користи у погледу тог оптуженог, с приједлогом да се жалба уважи и побијана пресуда у односу на кривично дјело из тачке 2) изреке које је стављено на терет том оптуженом, укине и предмет врати истом суду на поновно суђење, или да се жалба уважи и одреди одржавање главног претреса пред другостепеним судом, или пак да се жалба уважи и побијана пресуда у том дијелу преиначи и тај оптужени ослободи од оптужбе, на основу члана 298. тачка в) или а) ЗКП РС.

У писменом одговору на жалбе, Републички јавни тужилац Светлана Бијелић је предложила да се жалбе одбију као неосноване и побијана пресуда потврди.

На сједници вијећа овог суда, одржаној у смислу одредбе члана 318. став 1. ЗКП РС у присуству оба оптужена и њихових бранилаца, адвоката Ј. Ј. и адвоката мр М. Д., а у одсутности републичког јавног тужиоца који и није затражио да буде обавијештен о сједници, присутни браниоци оптужених су изложили жалбе, остајући у свему код приједлога из тих жалби, а оба оптужена су подржала излагање својих бранилаца, сагласивши се са жалбеним наводима.

Размотривши списе, побијану пресуду, изјављене жалбе и одговор на жалбе, одлучено је, сходно одредби члана 320. ЗКП РС, као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Без основа су приговори обје жалбе у односу на битне повреде одредаба кривичног поступка, како у погледу кривичног дјела из тачке 1) а тако и кривичног дјела из тачке 2) изреке побијане пресуде.

Тако је у погледу кривичног дјела из тачке 1) изреке побијане пресуде, без основа приговор жалбе браниоца оптуженог Н. Б. о повреди права на одбрану тог оптуженог, из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС тиме што је предсједник вијећа првостепеног суда у овом кривичном предмету, као судија појединац претходно прихватио споразум о признању кривице и донио пресуду за оптуженог М. Б. (у погледу којег оптуженог је поступак раздвојен, у односу на оптужене Н. Б. и М. Р.), те да је тиме што се судија претходно упознао са доказима приликом доношења пресуде у односу на оптуженог М. Б., повријеђена одредба члана 13. став 1. ЗКП РС о непристрасности суда у односу на оптужене Н. Б. и М. Р. У погледу таквог поступања је овај суд у својим ранијим одлукама већ заузео став да такво поступање није противно одредбама ЗКП РС, будући да тај судија и није поступао као судија за претходни поступак нити судија за претходно саслушање у овом кривичном предмету, како је то и образложено у побијаној пресуди, сходно чему се тај приговор указује неоснованим. Такође је без основа приговор жалбе истог браниоца о незаконитости наредбе првостепеног суда број 11 0 К 026462 20 Кпп – п од 28.4.2020. године у којој се судија за претходни поступак, одређујући посебне

истражне радње из члана 234. став 2. тачка а), г), д) и ђ) ЗКП РС (које се односе на надзор и техничко снимање телекомуникација; тајно праћење и техничко снимање лица, транспортних средстава и предмета који су у вези са њима; коришћење прикривених истражилаца и коришћење информатора; симуловани и контролисани откуп предмета и симуловано давање поткупнине) позвао на одредбу члана 43. став 2. тачка д) истог закона (која се односи на права и дужности тужиоца да издаје позиве и наредбе и предлаже издавање позива и наредби у складу са тим законом), а да се није позвао на одредбе члана 236. истог закона које се односе на надлежност суда за одређивање и трајање истражних радњи, у погледу којег приговора је суд у побијаној пресуди и дао ваљано образложење да такав пропуст нужно не доводи до незаконитости те наредбе, с обзиром да су јасно наведене законске одредбе које се односе на посебне истражне радње из члана 234. став 2. ЗКП РС, са јасно наведеним претплатничким бројевима и корисницима телефона, при чему је у уводном дијелу те наредбе правилно и означена законска одредба која се односи на издавање наредбе од стране суда. Без основа је и приговор браниоца истог оптуженог који се односе на наређени надзор и техничко снимање мобилног телефонског апарата претплатнички број +387... (који је и користио тај оптужени) и мобилног телефонског апарата претплатнички број +387... (који је користио свједок М. Л.), а из разлога што су у наредби правилно означени ти телефонски бројеви и њихови корисници, при чему није од утицаја што нису наведени ИМЕИ бројеви тих телефона, нити је од утицаја да је тиме (како се то у жалби приговара) дата могућност Министарству унутрашњих послова Републике Српске (у даљем тексту: МУП РС) да мимо те наредбе дође до података о ИМЕИ бројевима тих а и других мобилних телефона које су користила непозната лица, јер су у наредби јасно означени претплатнички бројеви тих телефона, као и поменута два лица која су их користила. То исто се односи и на наредбу број 11 0 К 026462 20 Кпп 7 – п од 12.5.2020. године којом је наређено оператерима телекомуникација „М:тел“ а.д. Бањалука и „Телеком БиХ“ д.д. Сарајево да у складу са својим техничким могућностима доставе податке о коришћењу телекомуникационих услуга за временски период од 1.12.2019. године до дана листања, у односу на претплатнички број мобилног телефона +387... (који је користио оптужени Н. Б.) и претплатнички број мобилног телефона +387... (који је користио свједок М. Л. као информатор) а у вези којег броја је приговорено да је власник тог броја „Д. А.“ д.о.о. Н. Г., у име којег предузећа је уговор са „М:тел“-ом а.д. Бањалука потписао М. Л., брат М. Л., па да ти телефони и нису одузети нити званично отворени, те да су се тражени подаци могли добити само одузимањем и отварањем телефона или посебном наредбом суда ради достављања ИМЕИ бројева. Ти приговори су без утицаја код неспорне чињенице да су наведене претплатничке бројеве управо користили оптужени Н. Б. и информатор М. Л., а што ничим није доведено у сумњу. Такође је без утицаја приговор о незаконитости поменуте наредбе од 28.4.2020. године тиме што је у тачки 3) те наредбе суд одредио „коришћење прикривеног истражиоца у коришћењу информатора“, у погледу чега је приговорено да статус прикривеног истражиоца и информатора није идентичан, а што и није спорно, али како је у конкретном случају јасно да је том наредбом свједоку М. Л. дат статус информатора а не прикривеног истражиоца, при чему тај информатор и није вршио подстрекавање оптуженог Н. Б. на извршење кривичног дјела из тачке 1) изреке побијане пресуде, а о чему су у образложењу побијане пресуде и дати ваљани разлози, то на законитост те наредбе, као и прибављених доказа по основу те наредбе, не може утицати ни то што у тој наредби није дато упозорење информатору да не смије предузимати радње које представљају подстрекавање на извршење кривичног дјела, које није ни вршено, како је то и образложено у побијаној пресуди. Без основа је и приговор браниоца истог оптуженог у погледу издате усмене наредбе од 6.5.2020. године за претрес канцеларије тог оптуженог у згради П. У. Р. С. – П. Ц. П., у којем приговору се наводи да је наредба

издата у 9.50 часова а претрес канцеларије започет у 12.35 часова, те да је тај оптужени (који је у тој канцеларији претходно лишен слободе) извођен из канцеларије, па да је приликом њеног претреса био окренут леђима према канцеларији, сходно чему се сумња да је неко од присутних лица, која су лишила слободе тог оптуженог или вршила претрес, могао подметнути као доказ бијелу коверту у којој је био новац у износу од 5.000 КМ у различитим апоенима, чиме је прекинут „ланац доказа“. У погледу тог приговора је у побијаној пресуди такође дато аргументовано објашњење да из исказа накнадно саслушаних свједока, В. Ч. К. (која је руководила претресом канцеларије) и М. М. (који је лишио слободе тог оптуженог, стављајући му лисице на руке), а који су истакли да је тај оптужени изведен из канцеларије само на двадесетак секунди ради снимања ширег лица мјеста, односно те канцеларије приликом претреса, па да и није одвођен у другу канцеларију, већ да је сво вријеме пратио вршење претреса, како у ситуацији када је био изведен из канцеларије а такође и када је поново уведен у канцеларију, па тако да се ти приговори браниоца тог оптуженог указују без основа. Сходно томе се и други паушални приговори жалбе браниоца тог оптуженог, који се односе на проналазак бијеле коверте са новцем приликом претреса, а и дебљине те коверте (према CD снимку) приликом предаје оптуженом, у односу на њену дебљину када је пронађена у столу Ј. К. (колеге тог оптуженог који тај дан и није био на послу), указују такође без основа, будући да се на снимку и не може уочити наводна различитост у дебљини те коверте (на шта се у жалби позива).

Како је записник о претресу те канцеларије, потписан без приговора од стране тог оптуженог и његовог тадашњег браниоца, адвоката М. Д. из П., не могу се прихватити ни други приговори изјављене жалбе браниоца тог оптуженог, везано за проналазак бијеле коверте са новцем, имајући у виду исказ свједока М. Л. који је био информатор, а који је навео да је документацију коју је тог дана донио оптуженом у канцеларију П. У., оптужени одложио на сусједни сто, у којој документацији се и налазила бијела коверта са износом од 5.000 КМ, као поткупнина коју је тај информатор добио да је преда том оптуженом, у вези које коверте из снимљеног разговора између тог информатора (који је био озвучен) и тог оптуженог и произилази да је информатор рекао оптуженом да се у тој документацији и налази та коверта са наведеним новчаним износом, на шта је тај оптужени одговорио: „Неће ваљда нико за њима“, из чега управо и произилази да је тај оптужени примио ту коверту са наведеним новчаним износом, као мито, коју коверту је оставио у столу свог колеге Ј. К., гдје је та коверта и пронађена, како је то све и образложено у побијаној пресуди.

Без основа се указује и приговор браниоца истог оптуженог о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, која се односи на прекорачење оптужбе тиме што је жалба тужиоца на претходну пресуду првостепеног суда, која је у осуђујућем дијелу укинута пресудом овог (Врховног) суда број 11 0 К 026462 21 Кж 2 од 14.3.2024. године, изјављена само због одлуке о казни, па да је стога првостепени суд у поновљеном поступку био везан забраном „*reformatio in peius*“ слиједом чега је у поновљеном поступку у којем је донесена побијана пресуда имао право проводити нове доказе искључиво који се односе на врсту и висину казне, али не и саслушавати нове свједоке, конкретно В.Ч.К. (која је руководила претресом канцеларије), и М. М. (који је прије тог претреса лишио слободе наведеног оптуженог), при чему је као нови доказ изведен и доказ одбране, CD видео снимак МУП-а РС који је сачинило овлаштено лице тог органа, а на којем снимку се види да је тај оптужени прије претреса канцеларије изведен из те канцеларије. У погледу одбијања тог приговора о прекорачењу оптужбе, у побијаној пресуди је дато ваљано образложење о

неприхватљивости тог приговора, с обзиром да је одредбом члана 321. ЗКП РС прописано да ако је изјављена жалба само у корист оптуженог, пресуда се не смије измијенити на његову штету, па како је у конкретном случају и била изјављена жалба тужиоца, то и није повријеђена та одредба тиме што су у чињеничном опису учињеног дјела из тачке 1) изреке побијане пресуде убачене од стране тужиоца ријечи „приликом законитог претреса“, а и што је у правном опису кривичног дјела из тачке 2) изреке пресуде додато да је то дјело учињено у саизвршилаштву, без обзира што је жалба тужиоца била изјављена само у погледу одлуке о казни.

Такође је без основа и приговор браниоца истог оптуженог да је доношењем побијане пресуде учињена битна повреда из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, што се односи на то да је изрека пресуде неразумљива, противрјечна сама себи и разлозима пресуде а и да не садржи разлоге о одлучним чињеницама, те да су дати разлози потпуно нејасни и у знатној мјери противрјечни. То стога што су у побијаној пресуди управо дати јасни разлози о одлучним чињеницама, при чему изрека пресуде и није неразумљива, нити противрјечна сама себи или разлозима пресуде, тако да је у погледу кривичног дјела из тачке 1) изреке побијане пресуде правилно и утврђено чињенично стање, из којег произилази да је оптужени Н. Б. учинио кривично дјело - Примање мита из члана 319. став 1. КЗ РС. При томе и није спорно да је тај оптужени од свједока М. Л. који је био информатор, захтијевао новчани износ да не изврши службену радњу коју би морао извршити, при чему је том свједоку као пореском обвезнику смањено казну на износ од 30.000 КМ, умјесто казне у износу од 120.000 КМ за утврђене неправилности у обрачуна пореских обавеза, иако се тај оптужени није директно изјаснио о тачном износу новца који би му тај свједок требао дати, али је на основу разговора са тим оптуженим тај свједок и схватио да је то сума од 5.000 КМ коју би требао дати том оптуженом, имајући у виду да се такво захтијевање поклона и може извршити посредним, односно конклюдентним радњама, а код чињенице да је оптужени са тим свједоком и разговарао о суми у распону од 1.000 до 10.000 КМ на име поклона, па тако да је на крају оптужени и прихватио да тај износ буде 5.000 КМ, говорећи свједоку да „ако је то од срца, да је то онда тако“, који износ је у крајњем и примио у бијелој коверти коју му је тај свједок (као информатор) предао дана 6.5.2020. године, заједно са осталом документацијом тог свједока као пореског обвезника, а у погледу којих чињеница је у побијаној пресуди дато ваљано образложење, које се и не може довести у сумњу приговорима браниоца поменутог оптуженог.

Стога се у радњама тог оптуженог стичу сва битна обиљежја наведеног кривичног дјела из тачке 1) изреке побијане пресуде, јер је поступао са директним умишљајем као обликом виности, имајући свијест да је захтијевање односно примање поклона у виду новца забрањено, а који новац је и примио, чиме су остварена сва битна обиљежја тог кривичног дјела, за које је и оглашен кривим. Сходно томе нису прихватљиви приговори браниоца тог оптуженог којима се оспорава такво утврђење суда, позивањем на начело „*in dubio pro reo*“ из члана 3. став 2. ЗКП РС према којем сумњу у погледу постојања чињеница које чине обиљежја кривичног дјела или од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства, суд рјешава одлуком на начин који је повољнији за оптуженог, будући да у конкретном случају и није било мјеста за примјену тог начела.

Такође се у погледу кривичног дјела из тачке 2) изреке побијане пресуде, указује без основа приговор бранилаца оптуженог М. Р., везано за битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС која се односи на неразумљивост изреке пресуде у односу на то кривично дјело, а и приговор о битној

повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. у вези са чланом 295. став 1. ЗКП РС (што се односи на то да суд заснива пресуду само на чињеницама и доказима који су изнесени на главном претресу) у вези са чланом 331. став 4. истог закона (који се односи на то да је првостепени суд дужан да изведе све процесне радње и расправи сва спорна питања на која је указао другостепени суд у својој одлуци, при чему ће искази саслушаних свједока бити прихваћени као доказни материјал уколико су ти свједоци приликом свједочења били унакрсно испитани од супротне стране или браниоца, или нису били унакрсно испитани од супротне стране или браниоца иако им је то било омогућено). У погледу тих повреда се од стране браниоца оптуженог М. Р. наводи да се чињенично стање у односу на поменуто кривично дјело искључиво темељи на исказу свједока М. Б., који доказ није изведен на поновљеном главном претресу а нити је прочитан, нити је суд тај исказ извео као свој доказ, јер су браниоци оба оптужена, у поступку предлагања доказа на поновљеном главном претресу (након укидања раније пресуде првостепеног суда) одустали од саслушања тог свједока, који је био предложен и саслушан у претходном првостепеном поступку, а које поступање суда је по мишљењу бранилаца довело до незаконитости и неправилности побијане пресуде, при чему се првостепени суд и није досљедно придржавао упута Врховног суда које се односе на разлоге о постојању саизвршилаштва, као и доказаности свих обиљежја кривичног дјела из тачке 2) изреке побијане пресуде, а и облика виности учинилаца, па да је то довело и до погрешне примјене материјалног права.

Међутим, како је свједок М. Б. неспорно саслушан на главном претресу у ранијем кривичном поступку у којем је донесена пресуда првостепеног суда која је у том дијелу укинута пресудом овог суда, правилно је суд у поновљеном поступку као доказ и користио тај исказ, па тако да није од утицаја што су браниоци оба оптужена на главном претресу од 4.10.2024. године у поновљеном поступку одустали од тог доказа, сходно чему је на основу тог доказа, доводећи га у везу са исказом свједока М. Л. која је и потврдила да су оптужени Н. Б. и М. Р. у својству и. П. У. дана 12.7.2019. године вршили теренску контролу пореског обвезника, Трговчке радње „Н.“ у власништву Р. Б., утврдили да се у каси налази више новца у односу на исказани промет по фискалној каси, о чему су и упознали радницу те радње, М. Л., затраживши од ње да телефоном ступи у контакт са власницом радње, а што је та радница и учинила, којом приликом је М. Б. као супруг власнице радње телефоном и разговарао са оптуженим Н. Б., договоривши се да се нађу неки други дан, због тога што је власници радње и њеном супругу тај дан била слава, али како су у погледу већ обављене контроле оптужени сутрадан и дали записник поменутој радници, у којем записнику је према њеном исказу и био констатован вишак новца у односу на исказани промет по фискалној каси, да би потом оптужени дана 15.7.2019. године у другој продавници исте трговачке радње ушли у магацин гдје им је М. Б. и понудио да их „почасти“ а да они напишу мању казну због утврђених неправилности, на шта су оптужени као п. И. и пристали, па да су сви заједно изашли испред те радње и оптужени сјели у службено возило, након чега је М. Б. пришао сувозачевој страни тог возила и оптуженом М. Р. дао новац у износу од 200 КМ, сматрајући (како је сам навео) да тај новац даје обојици оптужених, сваком по 100 КМ, који новац је оптужени М. Р. и примио, како то и произилази из побијане пресуде, то се у радњама тих оптужених управо и стичу сва битна обиљежја кривичног дјела - Примање мита из члана 319. став 1. КЗ РС у саизвршилаштву у вези са чланом 37. истог законика, о чему су образложењу побијане пресуде и дати ваљани разлози, које прихвата и овај суд.

Сходно томе изрека побијане пресуде у односу на то кривично дјело није неразумљива, нити нејасна, како се то у жалби бранилаца оба оптужена неосновано наводи, а на шта не може утицати ни чињеница да су ти оптужени у погледу прекршаја наведене трговачке радње, издали прекршајни налог дана 16.7.2019. године, али који се односио на пресјек стања фискалне касе, према исјечку о евидентираном промету инспекцијске контроле од дана 15.7.2019. године, у погледу којег прекршаја су изrekli новчану казну од 500 КМ, јер је евидентно да у том прекршајном налогу и није констатован поменути прекршај од 12.7.2019. године који се односио на вишак новца у односу на исказани промет по фискалној каси тог дана, у погледу којег прекршаја су према исказу свједока М. Б. и М. Л., оптужени подерали записник, тако да по основу тог прекршаја и нису издали прекршајни налог. Стога су оба оптужена у извршењу тог дјела управо и поступали са директним умишљајем, јер су били свјесни тог дјела а и хтјели његово извршење, при чему су примили наведени новчани износ на име поклона да у оквиру својих службених овлашћења не изврше службену радњу коју би морали извршити, чиме су и поступали као саизвршиоци, како је то правилно и образложено у побијаној пресуди.

При томе није од утицаја што је у погледу тог кривичног дјела у изреци пресуде наведено да су оптужени пристали да буду „почашћени“, ради тога што ће написати мању казну због утврђених неправилности, јер се наведено кривично дјело врши не само захтијевањем поклона него и самим примањем поклона, а који поклон у виду новчаног износа од 200 КМ су неспорно примили. На такво утврђење, не може утицати ни чињеница да је тај новац у износу од 200 КМ предат оптуженом М. Р., као сувозачу у возилу у којем се и налазио оптужени Н. Б. као возач, јер је тај новац управо и предат да би га оптужени међу собом подијелили, како је то и навео свједок М. Б., у чији исказ није било разлога за сумњу, чији исказ је у основи потврђен исказом свједока М. Л., која је навела да јој је управо М. Б. рекао да је дана 15.7.2019. године „почастио“ оптужене на описани начин. Стога на другачије одлучивање не може утицати ни то што је М. Б. у истом кривичном предмету као оптужени, оглашен кривим по основу закљученог споразума о признању кривице са републичким јавним тужиоцем, за кривично дјело – Давање мита из члана 320. став 1. КЗ РС и осуђен на новчану казну у износу од 500 КМ, како је то и наведено у побијаној пресуди, слиједом чега се без основа указују и приговори бранилаца оба оптужена из предметних жалби, да је М. Б. имао интерес да ради обезбјеђења свог повољнијег кривичноправног положаја неосновано терети оптужене Н. Б. и М. Р.

Исто тако је без основа и приговор бранилаца оптуженог М. Р. да је М. Б., својим свједочењем показао свој револт посебно према оптуженом М. Р., који је у новембру мјесецу 2019. године такође због неправилности исте трговачке радње издао други прекршајни налог на износ од 4.000 КМ, па да је тај свједок наводно и имао интерес да терети тог оптуженог, али којем приговору се и не може поклонити вјера, код већ поменутог јасног и разложног исказа наведеног свједока, чије свједочење је у основи и потврђено од стране свједока М. Л., о чему су већ и дати разлози у овој пресуди.

С обзиром на наведено, како ни остали приговори жалби бранилаца оптужених нису могли утицати на другачије закључивање, у побијаној пресуди је правилно и утврђено да се у радњама оба оптужена стичу сва битна обиљежја кривичних дјела, за која су и оглашени кривим.

При томе је у погледу кривичног дјела из тачке 1) изреке побијане пресуде, оптужени Н. Б. и по мишљењу овог суда правилно осуђен на казну затвора у трајању од двије године и шест мјесеци као главну казну, цијенећи друштвену опасност тог кривичног дјела а и својство тог оптуженог, који је био дугогодишњи инспектор П. У. Р. С. па чак и директор П. Ј. П. те управе, што му је и цијењено као отежавајућа околност. С друге стране, како је оптужени М. Р. за кривично дјело из тачке 2) изреке пресуде, које је учинио заједно са оптуженим Н. Б., осуђен на казну затвора у трајању од једне године као главну казну, уз споредну новчану казну у износу од 3.000 КМ, а за које казне овај суд и сматра да су правилно одмјерене, имајући у виду такође степен друштвене опасности тог кривичног дјела и својство тог оптуженог као учиниоца, којем су као особито олакшавајуће околности цијењене да раније није осуђиван и да је отац двоје малодобне дјеце, поставља се питање зашто те околности нису узете у обзир и оптуженом Н. Б. у погледу тог кривичног дјела.

Како се те олакшавајуће околности неспорно и стичу на страни оптуженог Н. Б., по мишљењу овог суда је том оптуженом престрого утврђена казна у трајању од двије године као главна казна за поменуто кривично дјело из тачке 2) изреке побијане пресуде, које је учинио заједно са оптуженим М. Р., сходно чему се неправилном указује и јединствена казна затвора у трајању од три године и шест мјесеци, на коју је као главну казну оптужени Н. Б. осуђен за оба кривична дјела. Стога је овај суд, дјелимичним уважавањем жалбе браниоца тог оптуженог, преиначио побијану пресуду у погледу одлуке о казни том оптуженом за кривично дјело из тачке 2) изреке побијане пресуде утврђујући му за то дјело казну затвора у трајању од једне године као главну казну, па тако да га је примјеном одредбе члана 56. став 2. тачка 3) КЗ РС за оба кривична дјела осудио на јединствену казну затвора у трајању од три године као главну казну у коју се урачунава вријеме проведено у притвору, с тим да изречена споредна новчана казна у износу од 6.000 КМ остаје неизмјењена.

Са наведеним казнама обојици оптужених, ће се по мишљењу овог суда у потпуности остварити сврха кажњавања, како са аспекта генералне а тако и специјалне превенције у сегменту друштвене осуде за учињена кривична дјела, као и развијања и јачања одговорности и свијести код грађана о опасности и штетности таквих кривичних дјела те оправданости кажњавања и неопходности поштовања закона.

Обојици оптужених је побијаном пресудом правилно и изречена мјера безбједности – Забрана вршења позива, дјелатности или дужности инспектора П. У. Р. С. у трајању од три године од дана правоснажности побијане пресуде, с тим да се вријеме проведено у затвору односно здравственој установи за чување и лијечење не урачунава у вријеме трајања те мјере. Такође је од оптужених правилно одузета имовинска корист, и то од оптуженог Н. Б. у износу од 5.000 КМ прибављена извршењем кривичног дјела из тачке 1) изреке побијане пресуде, као и у износу од 100 КМ прибављена извршењем кривичног дјела из тачке 2) изреке побијане пресуде, која имовинска корист у износу од 100 КМ је за кривично дјело из тачке 2) изреке побијане пресуде одузета и од оптуженог М. Р. Сходно томе се у погледу поменуте мјере безбједности и одузимања имовинске користи приговори жалби бранилаца оба оптужена указују без основа.

То се такође односи и на обавезу оптужених да плате трошкове кривичног поступка на име судског паушала, и то оптужени Н. Б. у износу од 300 КМ а оптужени М. Р. у износу од 200 КМ, у року од петнаест дана од правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења, како је то и одлучено изреком побијане пресуде.

Слиједом наведеног, а на основу члана 328. став 1. ЗКП РС је одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић